

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(Ἀρχαῖος μῦθος)

« Ἡ γῆ ἐπλάσθη, Προμηθεῦ· λαβὲ λοιπὸν τὴν ὕλην
καὶ δράμε εἰς αὐτήν,
καὶ πλάσον ζῶα καὶ φυτά,—καὶ τῆς ζωῆς τὴν πύλην
μὴ κλείσῃς, ἄφες ἀνοικτήν·
Ἐπιθυμῶ νὰ βαίνωσιν ὡς κύματα θαλάσσης
τὰ γένη τῶν πλασμάτων τῶν φθαρτῶν·
θέλω φθορὰ καὶ γένεσις νὰ καταστῇ ἢ πλάσις,
μυστήριον διττόν ! »

—
Εἶπεν ὁ Ζεὺς καὶ ἔδραμεν ὁ Προμηθεὺς ταχέως
καὶ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν,
καὶ ἐπελάβετο εὐθὺς τοῦ ἔργου τοῦ ῥαγδαίως
κατὰ τὴν θεῖαν προσταγήν.
Καὶ ἤδη ἀνεφάνησαν ἐπὶ τῆς γῆς μυρία
συστήματα καὶ ζῶων καὶ φυτῶν,
καὶ χαίρων προσεκάλεσεν ὁ Προμηθεὺς τὸν Δία
πρὸς ἔγκρισιν αὐτῶν.

—
Κατέβη εἰς τὴν κορυφὴν ὑπερηφάνου ὄρους
ὁ ἀστεροπητής,
καὶ ρίψας βλέμμα εἰς τῆς γῆς τοὺς ἀπεράντους χώρους
εἶδε τὰ πάντα ἐπ' αὐτῆς,
ἀλλ' εἶδε πλῆθος ἄπειρον πτηνῶν, φυτῶν καὶ ζῶων
καὶ ἀραιὸν ἀνθρώπων πληθυσμόν,—
καὶ εἶδε τούτους ἔχοντας παράστημα ἡρώων,
μορφὴν καὶ ὄπλισμόν.

—
« Ἐξαίρετα, ὦ Προμηθεῦ, τὰ πάντα—τότε λέγει
ὁ Ζεὺς παρατηρῶν—
καὶ μόνον, ὡς μοι εἶπέ τις, ὁ Μῶμος ταῦτα ψέγει,
ὁ ἔχων στόμα φθονερόν.

Ἄλλ' ἴσως πᾶς τις δύναται νὰ σοὶ παρατηρήσῃ
τὴν ἔλλειψιν ἀνθρώπων ἀρκετῶν
καὶ κρίνει εὐλογον ὁ Ζεὺς θερμῶς νὰ σοὶ συστήσῃ
τὴν αὐξήσιν αὐτῶν.

»Πλὴν βλέπω ὅτι δυστυχῶς ἡ ὕλη ἐξηντλήθη...
Ἄλλὰ μὴ σε λυπῇ
τὸ προᾶγμα τοῦτο, Προμηθεῦ· ὑπάρχουσιν οἱ λίθοι
εὐπλαστοὶ ἔτι καὶ νωποὶ :
Ἡ τέχνη σου ἐπίσταται νὰ μετασχηματίσῃ
καὶ εἰς ἀνθρώπους πλῆθος ἐξ αὐτῶν,—
καὶ πλεῖστα ἔτι δύναται νὰ ἀνθρωποποιήσῃ
τῶν ζώων καὶ φυτῶν.

»Ἐμπρὸς λοιπὸν—καὶ πλήθυνον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
καὶ τότε, ποιητά,
ἐλθέ καὶ λάβε παρ' ἐμοῦ τὸ ἔπαθλον τῶν κόπων,
τὰ δῶρά μου τὰ ζηλωτά.»
Εἶπεν ὁ Ζεὺς καὶ μεθ' ὀρμῆς ἀνῆλθε παραχρῆμα
εἰς τῶν θεῶν τὸ δῶμα τὸ λαμπρόν,
καὶ ἐπέδότη ἐκτελῶν ὁ Προμηθεὺς τὸ ῥῆμα
εἰς ἔργον ὀχληρόν :

Ἐν πρώτοις ἔδωκε μορφὴν ἀνθρώπου εἰς ἀπείρους
καὶ λίθους καὶ πηλοὺς,
καὶ ἔπειτα κατέστησεν ἀνθρώπος πλείστους χοίρους
καὶ πλείστους ὄνους παχυλοὺς
καὶ λύκους ἔτι παμπληθεῖς καὶ ἄπειρα θηρία
καὶ ἀλωπέκων μέγαν ἀριθμόν,—
καὶ οὕτως ἡ σημερινὴ ὑπάρχει κοινωνία
καὶ π λ ε ἴ σ τ ο ἰ ἐξ ἡμῶν !

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29. Ὀκτωβρίου 1884.